சீர்திருத்தும் சிலுவை (12:32)

எழுத்தாளரின் குறிப்பு: ஏப்ரல் 16, 1995ன் வாரமானது உலகம் முடிவுக்கு வந்து விட்டதோ என்று காணப்பட்ட வேளைகளில் ஒன்றாக இருந்தது. திங்கள் கிழமை காலையில், எனது மிகச் சிறந்த நண்பர்களில் ஒருவர் முந்திய வாரத்தில் தமக்கு ஏற்பட்டிருந்த இருதயப் பிரச்சனையின் காரணமாக உள்ளூர் மருத்துவ மனையொன்றில் பரிசோதனைகள் மேற்கொள்ளச் சென்றார். பரிசோதனைகளுக்கு அவர் பயப்படவில்லை மற்றும் முடிவுகள் பற்றி அவர் நல் விருப்ப எண்ணமே கொண்டிருந்தார். இருப்பினும், மதிய வேளையின் தொடக்கத்திலேயே, அவரது நிலைமை மிகவும் மோசமாய் இருப்பதாக மருத்துவர் கூறியிருந்தார். அவர் உடனடியாக நோயாளி ஊர்தி ஒன்றில் ஏற்றப்பட்டு ஐம்பது மைல் தூரத்தில் இருந்த எங்கள் தலைநகரில் உள்ள பெரிய மருத்துவமனை ஒன்றுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டு அடுத்த நாளில் ஒரு பெரிய பக்க வழி அறுவைச் சிகிச்சை செய்வதற்குத் தயாராக்கப்பட்டார். திங்கள் கிழமை மாலையில் எங்களது சபையின் மூப்பர்களில் ஒருவர் சாஃப்ட்பால் என்ற விளையாட்டின் போது வேகமாய் அடிக்கப்பட்ட பந்தினால் கண்ணில் அடிபட்டு, மருத்துவமனை சென்றார், அந்த அடியானது அவரது கண் பார்வைக்கு நிரந்தரமான சேதாரத்தை ஏற்படுத்தி விட்டது. அதே இரவில், அவ்வேளையில் நான் அறிந்திராத ஒரு சம்பவம் நடைபெற்றது. உள்ளூர்ப் பல்கலைக் கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருந்த கிறிஸ்தவப் பெண்ணொருத்தி கடைவீதியில் இருந்த கார் நிறுத்துமிடத்திலிருந்து கடத்தப்பட்டு விட்டாள். அந்தப் பெண்ணின் நண்பர்களும், பல்கலைக் கழக அலுவலர்களும், மற்றும் உள்ளூர்க் காவலர்களும் தீவிரமாக அவளைத் தேடினார்கள். செவ்வாய்க் கிழமை மாலையில், கிராமப்புறச் சாலையொன்றில் கைவிடப்பட்டிருந்த அவளுடைய காரின் பின்பகுதியில் உள்ள (சாமான் வைப்பறையில்) அவளது உடல் காணப்பட்டது என்ற அதிர்ச்சியளிக்கும் அறிக்கையானது வந்தது. இவ்விதக் குற்றங்கள் பெருநகரங்களில் சாதாரணமானதாக இருக்கலாம், ஆனால் இப்படிப்பட்ட அத்துமீறல் எங்கள் நகரில் நடக்குமா என்பது பற்றி நாங்கள் மிகவும் அரிதாகவே சிந்தித்திருந்தோம். கொல்லப்பட்ட அப்பெண்ணின் நினைவாக அடுத்த நாள் காலையில் பல்கலைக்கழக சிற்றாலயத்தில், ஒரு நினைவு ஆராதனையானது ஏறெடுக்கப்பட்டது. வழக்கமாய் அதிகம் பேசும் மாணவர்கள் அமைதியாய் அந்த அரங்கில் நிரம்பியிருந்து, அரை மணி நேரத்திற்குப் பின்பு உடைந்த இருதயங்களுடன் கண்ணீர்க் கரைபடிந்த முகங்களுடனும் அவ்விடம்

விட்டுச் சென்றனர்.

சிற்றாலயத்தில் ஆராதனை முடிந்து நான் எனது அலுவலகம் திரும்பி எனது மேசை முன்பு அமர்ந்தவுடன், ஒக்லஹாமா நகரில் உள்ள அரசு அலுவலகத்தில் குண்டு வெடித்ததாகவும், இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் இறந்து போயிருக்கலாம் என்று அஞ்சப்படுவதாகவும் தகவல் கூறும்படி ஒருவர் என்னிடத்தில் விரைந்து வந்தார்! ஒரு மூன்று நாள் காலகட்டத்தில் இதைக்காட்டிலும் மோசமான நிகழ்வுகள் வேறு என்ன நடக்க முடியும்? அடுத்து என்ன நடக்கப் போகின்றது?

இந்தத் துன்பங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஏதேனும் கருத்து இருக்குமா என்று நாங்கள் போராடிக் கொண்டிருந்த வேளையில், நெருங்கிக் கொண்டிருந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையைக் குறித்துச் சிந்திக்கும்படி எனது சிந்தை திரும்பத் தொடங்கிற்று. இது போன்ற ஒரு வாரத்திற்குப் பின் என்ன கூறப்படுவது சாத்தியமாகும்? நாங்கள் கடைசியாக ஒன்றுகூடிய பின்பு வந்த கடந்த ஏழு நாட்களில் நாங்கள் கேள்விப்பட்டிருந்த துன்பச் செய்திகளின் கடினமான சுமையளவானது எங்களை சீர்குலையச் செய்திருந்தது. அப்படிப்பட்ட ஒருவேளையில், சபையானது எதைக் கேள்விப்படுவது அவசியமாய் இருந்தது? யோவான் சுவிசேஷத்தில் பாடம் நடத்துவதில் நான் இருபத்தி ஆறு வாரங்கள் கடந்து வந்திருந்தேன். நான் யோவான் சுவிசேஷத்தில் தொடர்ந்து பாடம் நடத்த வேண்டுமா அல்லது அந்த வாரத்தின் பாரமான நிகழ்ச்சிகளை எடுத்துரைக்க வேண்டுமா? அந்த ஞாயிறன்று சபையை கிறிஸ்துவின் சிலுவை நோக்கித் "திரும்பச்" செய்ய வேண்டுமென்று நான் ஜெபத்துடன் முடிவு செய்தேன்.

நாம் ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் பல வகையான உணர்வுகள் மற்றும் சிந்தனைகளுடன் ஒன்றுகூடி வருகின்றோம். சில வேளைகளில் நாம் வர வேண்டுமே என்று நினைத்தவர்களாய் வருகின்றோம். மற்ற வேளைகளில் நாம் ஒன்றுகூடியிருக்க விரும்பியவர்களாய் வருகின்றோம். இந்த ஞாயிறன்று, விசேஷமாகக் கடந்த வாரத்தில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின் காரணமாக நாம் இங்கு இருப்பது அவசியமாகின்றது. நாம் ஒருவருக் கொருவர் ஆறுதல் கூறி ஊக்கமூட்டுவது அவசியமாகின்றது, மற்றும் இந்த உலகில் எது நிலைத்து நிற்கும் என்பது பற்றி நமக்கு நினைவூட்டப்படுதல் அவசியமாகின்றது. பெரும்பாலான மற்ற ஞாயிற்றுக் கிழமைகளைக் காட்டிலும் இன்று நமக்கு கர்த்தருடைய பந்தி மிகவும் தேவையாகின்றது.

நினைவுகூரும்படி நம்மை அழைக்கும் இராப்போஜனத்தில், சிலுவையினால் சீர்திருத்தல் ஏதோ ஒன்று இருப்பதினால், நமக்கு இராப் போஜனம் தேவையாயிருக்கிறது. கடந்து சென்ற வாரமானது நம்மைத் தட்டாமாலை சுற்றி விளையாடிய பிள்ளைகளைப் போலாக்கியுள்ளது. தலை சுற்றிப் போன பிள்ளைகள் போல் நாம் வெளியே கண்ணோக்கி, முழு உலகமும் நம்மைச் சுற்றிச் சுழலுவதைக் காண்கின்றோம், மற்றும் நமது சமான நிலையை நாம் இழக்கத் தொடங்கினோம். அப்படிப்பட்ட வேளைகளில், பிடித்துக் கொள்ள ஏதாவது கிடைக்குமா என்று நாம்

தேடுகிறோம் - அது திடமானதாகவும் அசையாததாகவும் இருக்கும்படி நாடுகின்றோம். அதைச் சுற்றிலும் நம்முடைய கைகளைப் போட்டுப் பற்றி நமது தலை சுற்றல் நின்று, நாம் மீண்டுமாக நமது சொந்தக் கால்களில் நிற்கும் வரையிலும் அதை இறுகப் பற்றிக் கொள்ளுகின்றோம். கடந்த ஏழு நாட்களில் இதெல்லாம் நடந்து முடிந்து இருக்கின்ற இன்றைய நாளில் நம்மையே நாம் சிலுவையைப் பற்றிக்கொண்டிருப்பவர்களாகக் காண்கின்றோம்.

நான் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்கையில், நான் பயிற்சியற்றுப் போனவனாகி, காலத்தின் தடத்தை இழக்கின்றேன். ஒரு சுகவீனத்திலிருந்து பூரண சுகம் அடைவதற்காக பல நாட்கள் வீட்டிலேயே நான் தங்கி யிருந்திருக்க வேண்டிய வேளைகளை நான் நினைவுகூருகின்றேன். நான் சுகமாகியதாக உணரும் பொழுது, “இன்று என்ன நாள்/கிழமை என்று தெரியவில்லையே. நான் மீண்டும் எனது கால அட்டவணைப்படி பணி புரியத் தொடங்குவதற்கு ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை வரவேண்டும் என்று யூகிக்கிறேன்” என்று வழக்கமாக நான் கூறுவேன். ஒரு குழப்பம் நிறைந்த வாரத்தைத் தொடர்ந்து இன்று நாம் ஒன்று கூடியுள்ளது அதைப் போலவே உள்ளது.

ரஷ்ய எழுத்தாளரான அலெக்சாண்டர் சோல்செனிட்ஸின் என்பவர் ஸ்டாலினின் வேலை முகாம்களில் எட்டு ஆண்டுகளைச் செலவிட்டிருந் தார். அந்தக் கடினமான ஆண்டுகளில் குறைந்தபட்சம் ஒரு நாளிலாவது, அவருடைய நம்பிக்கை மாயமாய் மறைந்து போய், அவர் உயிரை விடத் தயாரானார். அவர் வியாதிப்பட்டு, களைப்படைந்து மற்றும் நம்பிக்கை யிழந்து இருந்தார். மண்வெட்டி வேலை செய்து கொண்டிருந்த பொழுது, சோல்செனிட்ஸின் தனது வேலையை விட்டு வெளியேறி, மர இருக்கை ஒன்றை நோக்கி நடந்து சென்று, அதில் உட்கார்ந்து, தாம் செய்திருந்தது என்ன என்பதை ஒரு காவலாள் காண்பதற்குக் காத்திருந்தார். என்ன நடக்கும் என்பதை அவர் அறிந்திருந்தார், ஏனென்றால் அவை எல்லா வற்றையும் இதற்கு முன்பு அவர் பலமுறை கண்டிருந்தார். காவலாள் ஒரு மனிதரின் மண்வெட்டியை எடுத்து அவரை மரணம் அடையும் வரை அடித்துப் போடுவார். இருப்பினும், இந்த நாளிலே, காவலாளியை அல்லாமல் இன்னொருவர், சோல்செனிட்ஸின் அங்கு அமர்ந்திருந்ததைக் கண்டார். கூனி நடந்த, உணர்வெதுவுமற்ற முகங்கொண்ட ஒரு முதியவர் அங்கு நடந்து வந்து, அவரருகில் அமர்ந்தார். கையில் ஒரு கோல் வைத்திருந்த அவர், சோல்செனிட்ஸின் பாதங்களின் கீழ் இருந்த மணலில் ஒரு சிலுவையை வரைந்தார். அவருடைய வருத்தம் எடுத்துப் போடப் பட்டது, சத்தியம் அவருடைய ஆத்துமாவிற்குள் பாய்ந்தோடி வந்தது, நம்பிக்கை மீண்டும் திரும்பி வந்தது, மற்றும் உயிர் வாழ்வதற்கான ஒரு காரணமானது அவருடைய இருதயத்தினுள் புத்துயிர்ப்புப் பெற்றது. அவர் எழுந்த நின்று, தனது மண்வெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, வேலைக்குத் திரும்பினார். பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு, அவரது எழுத்துக்கள் பல இலட்சக்கணக்கான மக்களின் இதயங்களைக் ஊக்குவிக்கின்றவைகளாய் இருக்கும். மணலில் மீது வரையப்பட்ட ஒரு எளிய சிலுவையானது

சோல்செனிட்ஸின் ஆவியைப் புதியதாக்கி, இவ்விதமாய் அவரது வாழ்வைக் காத்தது. சிலுவையின் இப்படிப்பட்ட சீர்திருத்தும் வல்லமைதான் இன்று நாம் தேடுவதாக உள்ளது.

புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், வேதவாக்கியங்கள் நம்மைச் சிலுவையை நோக்கித் திரும்பி வரும்படி அழைக்கின்றன. சபையானது ஒரு புதிய அறைகூவலையே, குழப்பமூட்டும் ஒரு விஷயத்தையோ அல்லது பயங்கரமான ஒரு துன்பத்தையோ எதை எதிர்கொண்டிருந்தாலும், ஏவப்பட்ட எழுத்தாளர்கள், ''சிலுவையைப் பாருங்கள்!'' என்றே கூறுவார்கள். ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்புள்ள சூழ்நிலைகளில் அவர்கள் இதை எவ்விதம் செய்தனர் என்பதைக் காணும் நாம், இன்றைய நாளில் நாம் எதிர்கொள்ளும் எதையும் கடந்து செல்ல அதே சிலுவை நமக்கு உதவுகின்றது என்று நினைவூட்டப்படுகின்றோம்.

பிரிவினைக்குப் பதில்

கொரிந்தியருக்குப் பவுல் எழுதிய முதல் நிருபத்தில், புயல் வீசும் தண்ணீர்களின் ஊடாகச் சபையை சிலுவையானது எவ்விதத்தில் வழி நடத்துகின்றது என்பதற்கான ஒரு எடுத்துக்காட்டு காணப்படுகின்றது. அந்த சபையின் ஆரம்பத்தில் அவர்களுடன் இருந்திருந்த பவுல் அவர்களுக்காக விசேஷித்த ஒரு இளகிய மனம் கொண்டிருந்தார். இருப்பினும் அதே வேளையில், அந்த சபையைப் பிரித்துக் கொண்டிருந்த பல விவாதங்கள் மற்றும் பிரச்சனைகள் பற்றி அவர் மிக ஆழமான வகையில் கலக்கம் அடைந்தார். அவருடைய நிருபத்தின் முன்னுரையில் அவர்கள் ஒன்றாயிருக்க வேண்டுமென்று அவர் வேண்டுகோள் விடுத்தார்:

> சகோதரரே, நீங்களெல்லாரும் ஒரே காரியத்தைப் பேசவும், பிரிவினைகளில்லாமல் ஏக மனதும் ஏக யோசனையும் உள்ளவர்களாய்ச் சீர் பொருந்தியிருக்கவும் வேண்டுமென்று, நம்முடைய கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் நாமத்தினாலே உங்களுக்குப் புத்தி சொல்லுகிறேன். ஏனெனில் என் சகோதரரே, உங்களுக்குள்ளே வாக்குவாதங்கள் உண்டென்று குலோவேயாளின் வீட்டாரால் உங்களைக் குறித்து எனக்கு அறிவிக்கப்பட்டது (1 கொரி. 1:10, 11).

இப்படிப்பட்ட ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வாக உள்ளது எது? அது சிலுவையாகவே இருந்தது என்று பவுல் கூறினார்!

> நாங்களோ சிலுவையில் அறையப்பட்ட கிறிஸ்துவைப் பிரசங்கிக்கிறோம், ... (1 கொரி. 1:23).

> இயேசு கிறிஸ்துவை, சிலுவையில் அறையப்பட்ட அவரையேயன்றி, வேறொன்றையும் உங்களுக்குள்ளே அறியாதிருக்கத் தீர்மானித்திருந்தேன் (1 கொரி. 2:2).

பவுல் அவர்களிடத்தில், "சிலுவையைக் கண்ணோக்குங்கள், அப்பொழுது

நீங்கள் பிரிவினையை வெற்றி கொள்ளும் வழியைக் காண்பீர்கள்'' என்று கூறினார்.

வேதனைக்குப் பதில்

கடினமான வேளைகளில் சிலுவையானது சபையை எவ்விதம் வழி நடத்துகின்றது என்பதற்கான இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டானது 1 பேதுரு நிருபத்தில் உள்ளது. இது, கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் விசுவாசத்திற்காகத் துயருற்றுக் கொண்டிருந்த துன்புறுத்துதலின் சந்தர்ப்பப் பொருளில் எழுதப்பட்டது. வருத்தம் நிறைந்த வேளைகளில் கிறிஸ்தவர்கள் ஆறுதலும் நம்பிக்கையும் பெறுவதற்கு எங்கு செல்ல முடியும்? சிலுவையினிடம் செல்லும்படிக்குப் பேதுரு கூறினார்!

> இதற்காக நீங்கள் அழைக்கப்பட்டுமிருக்கிறீர்கள்; ஏனெனில், கிறிஸ்துவும் உங்களுக்காகப் பாடுபட்டு, நீங்கள் தம்முடைய அடிச்சுவடுகளைத் தொடர்ந்து வரும்படி உங்களுக்கு மாதிரியைப் பின் வைத்துப் போனார். அவர் பாவஞ்செய்யவில்லை, அவருடைய வாயிலே வஞ்சனை காணப்படவுமில்லை; அவர் வையப்படும்போது பதில்வையாமலும், பாடுபடும்போது பயமுறுத்தாமலும், நியாய மாய்த் தீர்ப்புச் செய்கிறவருக்குத் தம்மை ஒப்புவித்தார்; நாம் பாவங்களுக்குச் செத்து, நீதிக்குப் பிழைத்திருக்கும்படிக்கு, அவர், தாமே தமது சரீரத்திலே நம்முடைய பாவங்களைச் சிலுவையின்மேல் சுமந்தார்; அவருடைய தழும்புகளால் குணமானீர்கள் (1 பேது. 2:21-24).

"சிலுவையைக் கண்ணோக்குங்கள், அப்பொழுது உங்கள் துன்பங்களைச் சமாளிப்பதற்கான வழியை நீங்கள் கண்டடைவீர்கள்'' என்று பேதுரு கூறினார்.

தவறுக்குப் பதில்

வருத்தமூட்டும் குழப்பத்தினூடே சிலுவையானது கிறிஸ்தவர்களை வழிநடத்தும் வகைக்கான மூன்றாவது எடுத்துக்காட்டானது கலாத்தியருக்கு எழுதின நிருபத்தில் காணப்படுகின்றது. புதிய ஏற்பாடு முழுவதிலும், அநேகமாக மிகவும் தொடக்கத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கக் கூடிய இந்நிருபமானது, பவுல் தமது முதல் ஊழியப்பயணத்தில் தொடக்கம் பெற உதவியிருந்த புதிய சபைகளில் பயமுறுத்தலாய் இருந்த சட்டரீதியான கொள்கைகளை எதிர்கொள்ள எழுதப்பட்டது. பவுலின் பிரயாணங்களில் அவரைத் தொடர்ந்து வந்த கள்ளப் போதகர்கள், கிறிஸ்தவர்களுக்கு இரட்சிப்புக் கிடைக்க வேண்டுமென்றால், அவர்கள் மோசேயின் நியாயப்பிரமாணத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும் என்று போதித்தனர். இது சபையின் இருப்பையே பயமுறுத்தக் கூடிய ஒரு பொய்யாக இருந்ததைப் பவுல் கண்டார். கள்ளப் போதகர்கள் மற்றும் அவர்களின் கள்ள போதகங்களைக் கையாண்டு, உதவி பெறுவதற்குக் கிறிஸ்தவர்கள்

எங்கு செல்ல முடியும்? அவர்கள் சிலுவையிடத்தில் செல்ல வேண்டும் என்று பவுல் கூறினார்!

> நியாயப்பிரமாணத்தினாலே ஒருவனும் தேவனிடத்தில் நீதிமானாகிறதில்லையென்பது வெளியரங்கமாயிருக்கிறது. ஏனெனில், விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறதே; நியாயப்பிரமாணமோ விசுவாசத்திற்குரியதல்ல; அவைகளைச் செய்கிற மனுஷனே அவைகளால் பிழைப்பான். மரத்திலே தூக்கப்பட்ட எவனும் சபிக்கப்பட்டவன் என்று எழுதியிருக்கிறபடி, கிறிஸ்து நமக்காகச் சாபமாகி, நியாயப்பிரமாணத்தின் சாபத்திற்கு நம்மை நீங்கலாக்கி மீட்டுக் கொண்டார் (கலா. 3:11-13).

கலாத்தியர்களுக்குப் பவுல், "சிலுவையைக் கண்ணோக்குங்கள், எதிர்மறையான மற்றும் குழப்பமூட்டும் கருத்துக்களை எவ்விதம் மதிப்பீடு செய்வதென்று நீங்கள் கண்டறிவீர்கள்" என்று கூறினார்.

முடிவுரை

யோவான் சுவிசேஷத்தில் நமது படிப்பின் இப்பகுதியானது இன்றைய நாளின் ஆய்வுப் பொருளுடன் இடைவெட்டுகின்றது. இயேசு, "நான் பூமியிலிருந்து உயர்த்தப்பட்டிருக்கும் போது, எல்லாரையும் என்னிடத்தில் இழுத்துக் கொள்ளுவேன்" (12:32) என்று அறிவித்தார். சிலுவையானது, நமக்காக மரித்த நமது அற்புதமான இரட்சகரை நோக்கி நமது இருதயங்களை இழுத்து வசீகரிக்கின்றது.

எழுத்தாளரான பில் பிரிட்ஜ்வாட்டர் என்பவர் தமது குழந்தைப் பருவத்தில் தம்மை ஒரு வலியவன் எவ்விதம் சித்திரவதை செய்தான் என்பதையும், ஒருநாள் பில்லின் பிறந்த நாளுக்கென்று தரப்பட்டிருந்த விசேஷித்த மோதிரத்தை அவன் கவர்ந்து கொண்டதையும் பற்றிக் கூறினார். ஒவ்வொரு நாளிலும் பில் தனது மோதிரத்தை அவனிடம் கேட்பார், ஒவ்வொரு நாளும் அந்த வலியவன், பில்லின் தோள்பட்டையில் பலம் கொண்ட மட்டும் அடிக்கத் தன்னை அனுமதித்தால் மோதிரத்தைக் கொடுத்து விடுவதாகக் கூறுவான். வேதனைக்குப் பயந்த பில் சிறுமைப்படுத்தப்பட்ட உணர்வுடன் மோதிரம் இன்றியே எப்பொழுதும் நடந்து சென்று விடுவார். பிறகு ஒருநாள், பில்லின் நெருங்கிய நண்பனான லேரி டேவிஸ் அந்த அடியைத் தான் பெற்றுக் கொள்வதாகக் கூறினான். அந்த வலியவன் லேரியை குத்தி விட்டு, பில்லிடத்தில் மோதிரத்தைத் திரும்பக் கொடுத்தான்.

அந்தக் குழந்தைப் பருவ நினைவுகளை மீண்டும் எண்ணிப் பார்த்த பிரிட்ஜ்வாட்டர் அவர்கள், "அந்த மோதிரத்திற்கு என்னவாயிற்று என்பதைப் பற்றி இன்று வரை எனக்கொன்றும் தெரியவில்லை, ஆனால் அந்த நாளில் எனக்காகக் குத்து வாங்கிக் கொண்ட லேரி எனக்காகச் செய்ததை நான் இன்னும் மறவாமல்தான் இருக்கின்றேன்" என்று எழுதினார்.

இன்றைய நாளில் கிறிஸ்துவின் சிலுவையானது, தலை சுற்றல் ஏற்படுத்திய ஒரு வாரத்திற்குப் பிறகு மறுபயிற்சி பெறுவதில் நமக்கு உதவுகின்றது. புதிய மற்றும் வருத்தமூட்டும் அறைகூவல்களை எவ்விதம் எதிர்கொள்வதென்று அது நமக்குக் காட்டுகின்றது. அது நமது இருதயங்களைப் பற்றியிழுத்து தேவனை நோக்கி நம்மை மீண்டும் அழைத்துச் செல்கின்றது.